

MA WERKGROEP PROFIEL 2016

Executive Summary

De Werkgroep Masteronderwijs brengt de volgende adviezen uit aan het Faculteitsbestuur:

1. Nadruk op hervorming van het modulaire aanbod i.p.v. het programma aanbod, om zowel een goede samenwerking als een duurzaam aanbod verder te bevorderen. Dit betekent een minimum aantal studenten voor modules, ook al zullen er uitzonderingen mogelijk zijn.
2. Het vaststellen van semiautonome MA-domeinen door opleidingsdirecteuren, in overleg met programmateams en OC's, waarin samenwerkende opleidingen/programma's/specialisaties de kans krijgen om een aanbod te ontwikkelen dat aantrekkelijk is voor studenten en tegelijk voldoet aan de academische aspiraties van docenten en studenten. Dit betekent ook dat coördinatoren en opleidingsdirecteuren een voldoende aantal uren wordt toegewezen om hun taken verantwoordelijk uit te kunnen voeren.
3. Een bewuste strategie om het inbrengen van de academische expertise binnen het onderwijs te vervlechten met het aanleren van generieke competenties, om zowel de uitstroom profiel te geven als de onderlinge samenwerking te stimuleren.
4. Beter beheer van de studentenregistratie, om zo de instroom, bezetting en rendementen van alle modules te verbeteren.
5. Investeren in effectieve communicatie en marketing.
6. Een tijdplan dat de ruimte biedt om tot goede beslissingen te komen over het module-aanbod.

Inleiding

Het MA-programma aan de Faculteit der Geesteswetenschappen op onze universiteit is het breedste en meest diverse programma in het land en is ook op internationaal niveau uitstekend gepositioneerd in het krachtenveld. Deze positie moeten we niet alleen behouden, maar nog sterker maken. Dat kan het best gedaan worden door het zorgvuldig - en bewuster - vervlechten van onderwijs dat zich richt op het ontwikkelen van brede academische vaardigheden (de zgn. 'twenty-first century skills'). Dit kan door middel van onderwijs dat zich richt op het behouden en ontwikkelen van de specialistische kennis die al aanwezig is in onze faculteit. Waar dat intellectueel gerechtvaardigd en inhoudelijke interessant is bundelen we expertise. Op deze manier kunnen wij studenten de generieke competenties bieden die zij nodig hebben voor de arbeidsmarkt, en de diversiteit van expertises behouden. Een groot deel van de kracht van de masteropleidingen aan de UvA zit in de diversiteit van het aanbod en in de mogelijkheden die dit biedt aan de studenten.

Dit kan het beste gedaan worden door deels de aangeboden modules te herstructureren en breder inzetbaar te maken, met als doel een aantrekkelijk aanbod voor studenten, een verbeterde roosterindeling, hogere studentendeelname per module en een evenwichtige balans tussen algemene competenties, *professional skills* en specialistische kennis. Door deze

ingrepen krijgen uitstromende studenten optimale verbinding met de arbeidsmarkt, binnen en buiten de universiteit. In de overdracht van deze algemene en specialistische competenties moet er ruimte zijn voor opleidingen om zelf strategische keuzes te maken.

Bij sommige opleidingen en programma's zullen deze voorstellen beter aansluiten bij het bestaande aanbod dan bij andere; daar moet rekening mee gehouden worden. Maar: als het opleidingen/programma's/tracks niet lukt de specialisatiemodules voldoende aantrekkelijk te maken voor het minimale aantal studenten, gemeten over een periode van bijvoorbeeld drie jaar, dan kunnen de opleidingen/programma'/tracks in principe vervallen.

Modules als maatstaf voor de kracht van een programma

Er is veel discussie geweest over het te grote aantal programma's dat binnen onze faculteit wordt aangeboden. Daarom heeft deze werkgroep onderzocht of de kracht van programma's kan worden ingeschat op basis van meetbare criteria (instroom, rendement) en meer kwalitatieve criteria ('excellence', strategische positie e.d.). Beide soorten criteria moeten een rol spelen bij een weloverwogen beoordeling van de houdbaarheid van het programma. Maar het volgen van een strategie die zich uitsluitend richt op programma's kent ook nadelen. Zo kan de discussie over de noodzakelijke hervormingen gepolariseerd worden door het gebruik van net genoemde criteria om programma's bij voorbaat af te schaffen. Het voornaamste probleem is echter dat hierdoor niet wordt gekeken naar de mate waarin programma's wederzijds gebruik kunnen maken van elkaars aanbod om een samenhangend curriculum vorm te geven, waardoor een 'rendabel' programma kan ontstaan. Samenwerking op modulegebied biedt de beste mogelijkheden tot vergroten van de efficiëntie, ook bij programma's die vooralsnog minder effectief zijn in het maximaliseren van hun bereik. De werkgroep kiest er daarom voor om **in de eerste plaats modulerendement, en niet programmarendement, als uitgangspunt te nemen,** al blijft het nadrukkelijk de bedoeling dat programma's vervolgens op doelmatige wijze worden aangepast of opgeheven.

Door het module-aanbod te stroomlijnen wordt ook meer ruimte gegeven aan docenten en opleidingen om vorm te geven aan hun eigen toekomst. Zij kunnen nieuwe samenwerkingsverbanden creëren en weloverwogen, aantrekkelijke modules ontwikkelen. Ook kunnen docenten op die manier gezamenlijk hun eigen opleiding nader profileren. De participatie van docenten is in dit proces essentieel. **Er zou dus *bottom-up* nagedacht moeten worden over mogelijke samenwerkingen. Programma-teams, docenten en studenten zijn hierbij de belangrijkste uitvoerders.** Dit betekent geenszins dat alles bij het oude blijft – modules die van te kleine omvang zijn zullen in principe niet meer worden aangeboden – maar het biedt kansen voor de werkvloer om mee te denken over een nieuwe invulling en presentatie van de module-inhoud.

Omvang en formaat van MA-modules

Hoewel enkele bescheiden afwijkingen mogelijk zouden moeten blijven, is het vanuit financieel perspectief noodzakelijk dat modules voldoende omvang hebben. Een module wordt door Wouter de Kruijff gezien als financieel kostenneutraal indien ongeveer 19 studenten ingeschreven zijn, rekenend op een rendement van ca. 80%. Als scripties apart worden berekend (met 1120 scripties per jaar komt dat op 28.000 uren), zou dat slechts 354 werkgroepen vereisen en een theoretische besparing van bijna 10.000 uur op de berekende 79.000 uur die nu aan onderwijs wordt uitgegeven, een reductie van meer dan 12%.

Dit zijn echter globale gegevens en het is de faculteit niet gelukt om een nauwkeuriger overzicht te bieden van opbrengsten en kosten van het onderwijs. Aangezien de huidige administratie in SIS geen betrouwbare gegevens kan leveren om hierover een kwalitatieve beoordeling te maken, is het absoluut noodzakelijk om zo snel mogelijk een beter beeld van de huidige kosten en opbrengsten van het huidige onderwijsaanbod en de deelnemende studenten boven tafel te krijgen. Zonder zo'n betrouwbaar overzicht dreigt elke hervorming van het onderwijs – laat staan pogingen tot bezuinigingen – een exercitie in giswerk en onverantwoorde willekeur te worden. Daarnaast zijn ook kanttekeningen te plaatsen bij de getelde uren. Bij de bovenstaande berekening dient men bovendien in gedachten te houden dat bij de geschatte 79.000 uren al rekening is gehouden met uitval en allerlei andere kostenbesparende regelingen. Wanneer dat ook gebeurt bij de berekening van de kosten in het nieuwe model, zou de besparing groter uitvallen.

Al het MA-onderwijs te plaatsen binnen een model van ongeveer 20 studenten per module is zonder enige differentiëring haalbaar noch wenselijk. MA-onderwijs mag in de eerste plaats meer kosten dan BA-onderwijs - het huidige beleid op dit punt zou voortgezet moeten worden - al moet men zeker meer dan voorheen rekening houden met modulerendementen. Daarnaast is in dit model geen rekening gehouden met de verschillende soorten MA's: de eenjarige, de duale en de onderzoeksmasters, waarin de verschillende vereisten van specialisering de gewenste studentenaantallen kan beïnvloeden.

Dat zou inhouden dat er in de eenjarige MA's een minimum van 15 studenten per module ingeschreven zou moeten zijn, en in de duale en onderzoeksmasters eveneens 15 per module. Wel is het tegelijkertijd belangrijk – omwille van de kwaliteit van het onderwijs – dat colleges niet meer dan 25 studenten bevatten.

Een consequentie van dit model is dat sommige modules thematisch of methodologisch georiënteerd zouden kunnen zijn. Docenten kunnen binnen de module wel hun eigen expertise onder de aandacht brengen. Studenten kunnen zich dan aangetrokken voelen tot dit aanbod door de gekozen thema's en/of de specifieke modules die er worden aangeboden. Het is wel van groot belang dat een dergelijke module niet wordt opgezet als een 'vlootshouw', waarbij elke week een andere docent college geeft. De modulevorm en -inhoud behoren zorgvuldig te zijn geconstrueerd en moeten aansluiten op het overige aanbod. Methodologische/thematische modules van interdisciplinaire aard worden soms door studenten geassocieerd met gebrek aan verdieping. Daarom is het belangrijk om de inhoud en opzet goed af te stemmen, en de modules op een aantrekkelijke manier te presenteren.

Met name grotere opleidingen of grotere programma's binnen sommige opleidingen zouden – indien ze dat willen – de ruimte moeten krijgen om sterker de eigen discipline onder de aandacht te brengen. Maar vooral de kleinere opleidingen zouden van deze hervorming kunnen profiteren. Andere universiteiten hebben goede ervaringen met gedeelde modules (bv. de voor alle FGW-onderzoeksmasterstudenten verplichte module 'The Humanities: Past, Present and Future' aan de UU). De werkgroep vindt echter dat opleidings-overstijgende modules met zorg moeten worden ingezet, en dat sommige modules (zoals met name de kernmodules van de grotere rMA-opleidingen) hun disciplinaire focus moeten kunnen behouden – indien ze dat inhoudelijk beter vinden.

Daarnaast zou het gewenst zijn om vooral rMA opleidingen te koppelen aan onderzoeksscholen van de faculteit, om het onderwijs beter te verbinden aan onderzoek en de samenwerking tussen verwant disciplinair onderwijs en onderzoek te bevorderen. Dat

betekent overigens niet dat er in alle gevallen maar een lMA, rMA of dMA per onderzoeksschool zou moeten bestaan.

Deze modulebenadering heeft als belangrijk voordeel dat er nu niet besloten hoeft te worden over het stoppen met bepaalde opleidingen/programma's/tracks. Het sluiten van opleidingen/programma's/tracks moet in de ogen van de werkgroep het directe gevolg zijn van onvoldoende participatie in de specialisatiemodules van dat programma. Bovendien zou de hervorming van modules beter zicht kunnen bieden op programmarendementen (wordt het pakket als geheel kostenefficiënter?) en de academische waarde van elk programma. Het is immers niet wenselijk dat er een overmaat aan programma's blijft bestaan, ook al zijn de modules daarvan gevuld.

Uiteraard moet dit beleid worden uitgevoerd conform de facultaire regelingen die de opheffing van programma's mogelijk maakt. Als bij nadere uitwerking blijkt dat breed gedragen hervormingen op programmaniveau te lang zullen duren door de vastgestelde procedure met de medezeggenschap, dan is het aan te raden om in samenspraak met de medezeggenschap een (desnoods eenmalige) aanpassing op de procedure voor het opheffen en initiëren van programma's voor te bereiden.

Modules staan dus aan de basis van het wegen van kosten en de duurzaamheid van een programma. De decaan zou natuurlijk – indien hij of zij dat nodig acht – specifieke programma's op basis van andere criteria in stand kunnen houden, als modules bijvoorbeeld een strategische betekenis hebben voor de faculteit of geacht worden onmisbaar te zijn, zelfs als zij niet aan de moduleneis kunnen voldoen. De opleidingsdirecteuren kunnen daartoe bij de decaan een verzoek indienen.

Uitzonderingen op de regel

Tutorials zijn een belangrijk onderdeel van het onderwijsaanbod, zoals bewezen op rMA-niveau. Er is geen reden te geloven dat dit vanuit didactisch perspectief minder effectief zou zijn op andere MA-niveaus. Integendeel, er zou meer ruimte gecreëerd moeten worden voor een dergelijk aanbod. Uit onderzoek blijkt dat vraaggestuurd onderwijs zelfs effectiever is dan werkgroepen en colleges. Tegelijkertijd moet dit ook niet teveel worden gestimuleerd. Veel studenten profiteren namelijk juist van meer klassikale instructie en discussies in grotere groepen. Tutorials mogen evenmin gebruikt worden als 'vluchtweg' om te instroomarme programma's toch in stand te kunnen houden.

Een manier waarop dit tutorialbeleid vormgegeven kan worden is door opleidingsdirecteuren een beperkt aantal uren te geven voor tutorials bij de eenjarige MA, gebaseerd op een percentage van het aantal uren dat hun opleiding krijgt. Deze tutorials zouden dan minimaal vier en maximaal acht studenten moeten hebben. Opleidingsdirecteuren moeten dan bepalen welke tutorials de vereiste academische en didactische kwaliteit hebben of van strategisch belang zijn voor de opleiding. Op deze wijze kunnen tutorials worden ingezet waar dat echt nodig is, zonder stelselmatig 'onderbezette' modules aan te bieden.

Er zijn ook een andere opties denkbaar, zoals bijvoorbeeld in Leiden zijn ingezet. Men kan brede 12EC modules opzetten, waarbinnen op tutorial-achtige wijze gespecialiseerd kan worden. Bijvoorbeeld een module Historical landscapes (12EC), met een 6 EC algemeen theoretisch deel en een 6EC deel tutorial uitgesplitst naar opleiding: Algemene Geschiedenis, Militaire Geschiedenis, Mediterrane archeologie; Europese archeologie, Erfgoedstudies etc.

Een aantal van dergelijke brede modules maakt het in elkaar schuiven van opleidingen mogelijk en legt verbanden tussen opleidingen die een duidelijk profiel opleveren.

Naast de algemene academische modules dient er binnen de eenjarige masters ruimte te zijn voor 'beroepsgerichte' modules of stage-tutorials, naar voorbeeld van de duale master. Dat kunnen bestaande modules zijn, maar er valt ook te denken aan opleidings-overstijgende keuzemodules, waarin een docententeam met relevante expertise de studenten op een meer toegepaste manier voorbereidt op de beroepenmarkt. Denk aan modules met als onderwerp:

- Kunstkritiek
- Publieksgeschiedenis
- Popularisering
- Culturele journalistiek
- Didactiek en communicatie
- Schrijven en redactie
- Cultureel ondernemerschap

De expertise binnen de FGW die nodig is voor het geven (of ontwikkelen) van zulke modules is nu versnipperd, of opgesloten binnen een specifiek programma, terwijl ze voor grote groepen studenten interessant en direct relevant is. Dergelijke modules zullen veel studenten trekken en kunnen worden ingezet ter vervanging/ter compensatie van programmaonderdelen die weinig studenten trekken. Deze mogelijkheid voor keuzemodules zou verkend moeten worden.

Besluitvorming op de werkvloer: Kwaliteit en profiel, geen opportunisme

Hervorming op moduleniveau is, ondanks de vele mogelijkheden, een onzekere onderneming. Grotere programma's zijn op het eerste oog misschien gebaat bij de afschaffing van kleinere programma's, terwijl kleinere programma's moeten worstelen om een aantrekkelijk en coherent aanbod te bieden. Op de Rijksuniversiteit Groningen bleek sturing via modules niet altijd geslaagd, want uiteindelijk moeten voor het welslagen van deze plannen de studenten het aanbod aantrekkelijk vinden – en hun interesses kunnen niet worden voorgeprogrammeerd. Studenten kunnen nog altijd met hun voeten stemmen. Daarom is het van vitaal belang dat studenten en docenten op de werkvloer, die de studentenvoorkeuren kennen en alert zijn op ontwikkelingen, een cruciale rol spelen in het besluitvormingsproces.

Nog sterker gezegd: programmeren op moduleniveau kan als nadeel hebben dat het aanbod verwatert tot zoutloze compromissen, voortkomend uit berekenend denken. Zo kunnen programma's makkelijk hun scherpte verliezen. Het is dan ook niet raadzaam omwille van volle colleges een volledige 'mix-and-match' benadering aan te gaan waarin iedereen met iedereen een module kan opbouwen. Ten dienste van programmatische scherpte en academische profilering is het beter te denken in 'domeinen' van disciplines, die in eerste instantie kunnen samenwerken om hun respectievelijke programma's op elkaar af te stemmen en inhoudelijk tot hun recht te laten komen. Tussen sommige opleidingen/programma's/tracks ligt samenwerking uiteraard meer voor de hand dan tussen anderen: de domeinen dienen dan ook gedefinieerd te worden door de betrokken opleidingsdirecteuren, in overleg met de programmateams. Te denken valt aan domeinen zoals historische studies, internationale studies, kunst en cultuur, filosofie, literatuur, linguistics en media. De opleidingsdirecteuren en programmateams zouden aanvullend kunnen worden geadviseerd door opleidings-gerelateerde 'curriculumcommissies' - die deels uit studenten kunnen bestaan - om hen bij te

staan bij het creëren van een academisch robuust en aantrekkelijk curriculum. De OC's spelen hierbij een adviserende rol. De taak van de directeur van de Graduate School is dan vooral om dit proces te faciliteren en in het geval van een impasse knopen door te hakken.

Het bewuster combineren van generieke competenties en expertise

Er is veel gediscussieerd over de vraag of een MA-graad gespecialiseerd moet zijn. Er mag geen twijfel over bestaan dat een MA-opleiding - elke opleiding binnen deze faculteit - gekenmerkt moet worden door een hoger niveau van specialisatie dan de BA. Bovendien zal deze specialisatie nauw verbonden zijn aan de expertise van de docenten. Met deze academische specialisering onderscheidt de opleiding zich van professionele HBO-masters en ook van sommige andere wetenschappelijke MA's in Nederland. Tegelijkertijd zullen de meeste studenten met een MA-diploma in hun loopbaan niet kiezen voor academisch onderzoek en is het daarom belangrijk dat zij tijdens hun studie ook competenties verwerven die hen geschikt maken voor de arbeidsmarkt. Dit expliciet accentueren van competenties voor onze studentenuitstroom is van wezenlijke betekenis voor de verdere profilering van de faculteit.

Modules op MA-niveau moeten dus weloverwogen worden samengesteld om deze dubbele missie van academische specialisering en generieke vaardigheden te realiseren. Dat betekent overigens absoluut niet dat studenten in de eenjarige MA worden gedwongen om vooral praktische kennis van de arbeidsmarkt op te doen (al vinden vele studenten dat terecht belangrijk). De waarde van een academische studie voor de markt ligt juist in de academische competenties die daar geleerd worden. Wel is het de bedoeling dat deze meerwaarde meer expliciet uit de verf komt in de loop van de opleiding. Een opleiding met weinig perspectief op een baan is tenslotte niet aantrekkelijk voor de meeste studenten.

Uit de WO-monitor blijkt dat in de huidige situatie studenten de duale masters niet academisch genoeg vinden, terwijl de studenten uit de eenjarige masters de voorbereiding op de arbeidsmarkt onvoldoende vinden. Een juiste balans, rekenend houden met visitaties, is onontbeerlijk. Enerzijds kunnen opleidingen zich door middel van deze balans (duidelijker) profileren; anderzijds kunnen ze van elkaars *best practices* leren: introduceer binnen de eenjarige master stage-tutorials of probleemgerichte modules waarin een concreet probleem uit het werkveld centraal staat, zodat duidelijk wordt hoe de academische vaardigheden van de studenten hen helpen om een dergelijk probleem aan te pakken.

Het academische gehalte van de MA kan worden gewaarborgd door ervoor te zorgen dat er in elke master een rode draad zichtbaar is van algemene academische modules, waarin de studenten generieke vaardigheden opdoen en betrokken worden bij wetenschappelijk onderzoek. Hierdoor wordt ook cohortvorming gestimuleerd, met minder uitval als te verwachten gevolg.

Verder zou een overlap in moduleaanbod binnen bijvoorbeeld duale en gewone MA's kunnen leiden tot studentenaantallen per module die voldoende zijn voor sommige duale masters, met name die programma's die door de beperking van het aantal beschikbare leerwerktrajectplaatsen gebonden zijn aan een lagere instroom. Dat wordt nu her en der gedaan, maar dit kan systematischer.

Administratieve verbeteringen: Roostering en betere beheersing van studiepads studenten

Het is belangrijk - vooral als het aanbod aan MA-modules daadwerkelijk zal verminderen - dat beschikbare modules uitwisselbaar zijn tussen programma's, voor zover mogelijk binnen de richtlijnen van elke opleiding en elk programma (met name met betrekking tot de voorgeschreven ruimte voor keuzemodules). Dat betekent dat de roosters zo moeten worden ingedeeld dat 'volle' collegezalen beter haalbaar zijn.

Voor zover mogelijk wordt in het eerste blok een 'domein-module' gepland: een grotere, methodologische module over de *state of the art* in een discipline. De specialisatiemodules (twee van zes) worden doorgeschoven naar het tweede en vierde blok. Op die manier ontstaat een situatie waarin ook specialisatiemodules kunnen worden ingezet als keuzemodules. Er zouden daardoor voor sommige programma's geen aparte keuzemodules meer geprogrammeerd hoeven te worden (in het geval dat deze leidt tot onvoldoende modulebezetting). Zo'n brede uitwisseling tussen keuzevakken (en gespecialiseerde vakken) is echter niet voor alle programma's/opleidingen/specialisaties wenselijk, omdat er in de huidige situatie opleidingen en programma's succes oogsten (qua instroom, rendement en vakkenrendement) zonder dat zij dergelijke domeinmodules inzetten. Ook gespecialiseerde 12 ECTS vakken moeten nog gepland kunnen worden, maar waar mogelijk zullen de 6 ECTS keuzevakken op zo'n manier worden geroosterd dat ze met andere opleidingen uitwisselbaar zijn.

Daarnaast is het belangrijk dat er wordt gestreefd naar **een effectievere administratie** van de studenteninstroom bij elke module. Modulerendementscijfers worden vervuild door studenten die zich niet uitschrijven, ook al hebben ze feitelijk geen participerende rol in de colleges gehad. Sommigen studenten die formeel niet voldoen aan de ingangseisen melden zich wel aan voor modules en worden laat van de deelnemerslijsten verwijderd, waardoor de indruk ontstaat dat modules vol zijn, terwijl dit niet het geval is. Een bijkomend probleem is dat studenten zich vervolgens - voor de zekerheid - voor te veel modules inschrijven. Om deze cirkel te doorbreken is het noodzakelijk in een vroeg stadium de ingangseisen per module te controleren. In april of mei kunnen de studenten die dubbel ingeschreven staan worden gevraagd om aan te geven welke module ze daadwerkelijk gaan volgen, ook vanwege een eventuele wachtlijst. Bij selectieve MA's kunnen andere geschikte kandidaten worden toegelaten die in eerste instantie afgewezen zijn, omdat er simpelweg te veel goede kandidaten waren. Zo kunnen selectieve programma's (zoals de beroepsgeoriënteerde tracks) uitval beperken. Betere controle over deze zaken zal de betrouwbaarheid van de modulerendementscijfers vergroten.

Aandacht verdient ook de begeleiding van de masterstudenten bij het afstuderen. Studievertraging en vakrendement zijn zorgelijker bij de scriptie dan bij de kern- en keuzevakken. Daarom is het essentieel om ervoor te zorgen dat studenten voldoende voorbereiding voor hun scriptiefase krijgen, bijvoorbeeld door lange papers te schrijven voor hun 12 EC vakken (en, waar mogelijk, bij 6 EC vakken). Om studenten beter voor te bereiden op het schrijven van hun scriptie is ook het investeren in intake, matching en tutoraat belangrijk. Binnen het huidige GSH-budget is weinig ruimte over voor het introduceren van deze drie instrumenten. Meer investering hierin is cruciaal om de geselecteerde studenten beter te kunnen begeleiden, zowel gedurende de hele studie als tijdens het schrijven van de scriptie. Deze investering zal leiden tot een hoger afstudeerrendement.

Momenteel bereidt de GSH zich voor op het invoeren van selectiecriteria voor alle eenjarige MA's. Aangezien er scherpe criteria vastgesteld gaan worden zal het belangrijk zijn dat de programma's meer gerichte werving doen voor hun toekomstige studenten. Het is van belang dat de faculteit meer investeert in marketing (bijv. informatie op de website), maar ook in het begeleiden van programma's om gerichte voorlichting voor toekomstige studenten te ontwikkelen.

Om studenten bewust te maken van de inhoud van het aanbod en de zorgvuldige balans tussen academische expertise en generieke competenties is het belangrijk dat dit effectiever wordt gecommuniceerd dan tot nu toe is gebeurd. Een stevige inhaalslag kan gemaakt worden bij de studiegidsen. Op de website staat in veel gevallen niet duidelijk vermeld bij welke opleiding welke modules horen en wat deze inhouden. Uitzonderingen daargelaten belandt de geïnteresseerde student bij de MA's in een doolhof aan doorklikmogelijkheden, zonder duidelijk profiel. Juist door de toenemende samenwerking is het belangrijk te communiceren dat disciplines blijven bestaan – want disciplines trekken studenten. Zoals eerder gezegd, studenten willen weten waar ze voor kiezen: de studie moet de investering duidelijk waard zijn. Bovendien weet een student bij een zo volledig mogelijke presentatie van de programma's beter wat hij of zij kan verwachten; ook dit verlaagt de kans op uitval. Van belang is ook dat de GSH zich momenteel voorbereidt op het invoeren van selectiecriteria voor alle eenjarige MA's. Aangezien er scherpe criteria vastgesteld gaan worden zal het des te belangrijker zijn dat de programma's hun toekomstige studenten gerichter werven. Voorlichting is essentieel, kortom: marketing moet een belangrijk aandachtspunt zijn in dit proces en de faculteit moet daarin dus investeren.

Tijdpad

De duurzaamheid van onze programma's staat niet los van hun kwaliteit. Het vormgeven van gedeelde modules en in sommige gevallen een andere manier van lesgeven vereist tijd; het is niet langer realistisch of verantwoord om een substantieel aangepast curriculum te presenteren met ingang van september 2016. We hebben een extra jaar nodig om dit te realiseren. Toch zijn er wel degelijk maatregelen die al op korte termijn genomen kunnen worden. Naast de administratieve hervormingen, die hierboven al werden genoemd, kunnen ook een aantal andere maatregelen worden geïmplementeerd. De MA Media Studies (New Media and Digital Culture) heeft een duidelijke 'Call for Applications' rondgestuurd, die als 'best practice' kan dienen. We moeten verder op korte termijn effectief beleid vormen over studiebegeleiding, om de uitval in de MA-programma's te verkleinen en de afstudeerrendementen te verhogen. Dit vergt evenwel meer uren voor de coördinatoren van de programma's, maar dat is een investering die zich terug zal betalen. We kunnen niet voldoende benadrukken dat deze nieuwe programmering alleen kan werken als zij zorgvuldig wordt uitgedacht, want anders zullen we zowel onze aantrekkelijkheid voor studenten als onze eigen academische integriteit ondermijnen of zelfs verliezen. Omwille van onze studenten, onze staf en onze gezamenlijke toekomst is voldoende tijd nodig om de meest optimale keuzes te kunnen maken.